

קובץ
דברי תורה
ושיחות קודש

גליון ס"ח

פרשת וישב

תשפ"ג

ואלה יעמדו על הברכה בעבור שנדבו הוצאות הגליון

תוכן העניינים

- ליל ש"ק וישב - חנוכה תשפ"ב
- של"ס וישב - חנוכה תשפ"ב
- קידושא רבא וישב תשפ"ב
- של"ס וישב תשפ"ב
- ליל ש"ק וישלח תשפ"ג
- של"ס וישלח תשפ"ג
- מוצש"ק וישלח תשפ"ג/ הרה"ק רבי ברוך ממעז' ברוז' זי"ע

ניתן לקבל הגליון

בארה"ק

בני ברק

ביהמ"ד אמשינאוו רחוב חזון איש 78
ירושלים

אצל הרה"ח ר' זלמן לעווין שליט"א
ביתר

אצל הרה"ח ר' אברהם לאנדא שליט"א

בארה"ב

בארא פארק

ביהמ"ד אמשינאוו 4408-15th Ave.
וויליאמסבורג

ביהמ"ד אמשינאוו 144 Rodney st.
מאנסי

ביהמ"ד ווארקע 10 Maple ter.

לעייקוואד

אצל הרה"ח ר' ישראל נתן בוים שליט"א

משפחת פאללמאן

לעייקוואד

לרגל שמחת נישואי הבת

הר"ר משה נחום בראדט הי"ו

בארא פארק

לע"נ אביו הרה"ח ר' אלעזר ב"ר אהרן שלום ז"ל

נלב"ע כ"א כסלו תשנ"ט

הר"ר נפתלי ערליך הי"ו

בארא פארק

לע"נ חמיו הרה"ח ר' אלעזר ב"ר אהרן שלום ז"ל

נלב"ע כ"א כסלו תשנ"ט

הר"ר פנחס קנאפלער הי"ו

בארא פארק

לרגל שמחת הבר מצוה לבנו שיחי'

לרפואת

שמחה בונם בן פוריה פיגא

י"ל ע"י מכון דברי תורה – אמשינאוו

כל הזכויות שמורות ©

לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון
amshinov40@gmail.com

ניתן לתרום בעמדות נדרים פלוס
או במספר 03-7630585 שלוחה 8456

ליל שבת קודש

פרשת וישב – חנוכה תשפ"א לפ"ק

הגנוז, וכח זה נשאר לדורות, ולכן בימים אלו בכל שנה ושנה נשאר הארה מזה האור, כדי להאיר בימים השפלים.

בספה"ק בני יששכר האריך (חודש סיון ה, כב) אודות אריסטו היוני שהיה החכם הגדול שבאומות, והשיג את כל עניני המוסר עפ"י השכל האנושי, וטען שאין כל תכלית בהבלי עוה"ז והיה מגנה כל חמודות תבל, ודרש שאסור להנות מן העולם אלא כדי הכרח הקיום, ופרש עצמו מכל דרכי העולם וישב במדבר ואכל עשב השדה ומי נהרות וכו'.

ואף הרמב"ם שיבח את חכמתו, אבל כידוע כל השגתו היה כל כולו חיצוני ומבוסס על שכל אנושי שיש לו גבול. וכ"ק אאזמו"ר זצללה"ה אמר בשם

איתא ברוקח כי הל"ו נרות דחנוכה המה מול הל"ו שעות שהאיר אור הגנוז בששת ימי בראשית לאדם הראשון, שהביט בו מסוף העולם ועד סופו ע"ש. ובשפת אמת (חנוכה תרס"א) מבאר את ענין אור הגנוז, כי העולם נק' הטבע שהוא מעלים ומסתיר את האור. אבל אור הראשון הי' מאיר בכל אלה ההסתרות, וראו בכל הבריאה את אור ה', ואח"כ הגיע הטבע והחשיך את העולם והאור נגנז רק לצדיקים. וזהו גם ענין החושך שהביאו היוונים, שרצו להלביש הכל בטבע, וכדאמרו (מדרש פר' בראשית) 'וחושך' זה גלות יון שהחשיכה עיניהם של ישראל, וכשבאו החשמונאים, והלכו בתוך החושך, והחזיקו באמונת אומן, ע"ז זכו לאור גדול, וה' האיר להם מאור

לא היה האבנ"ז בקו הבריאות, ואסרו עליו הרופאים ללמוד בעיון, על כן הי' מעיין לפעמים בס' **בחינות עולם** שהוא ספר מוסר אשר חיברו ר' **ידעי' הפניני**, פעם נכנס חמיו הרה"ק **מקאצק זי"ע** לחדרו, והוא שם את הספר שבידו על השולחן, ניגש הרבי והסתכל בספר ואמר ה'בחינות עולם' הוא ספר חשוב מאוד, הוא מהבל (מלשון הבל) את כל העולם, אבל מה לעשות, הרי הגוף תובע את שלו, אך **אביי ורבא'** מזככים את החומר. **אזמו"ר הרה"ק מוארקי זי"ע** ביאר על מה שקורין המועדות של השנה בלשון 'רגלים', מחמת שהם הרגלים ויסוד של כל השנה, שעל ידם בא התעוררות לעבודת השי"ת בכל השנה. וכמו שהאריך **במאור עינים** בכל מועד כוחו וענינו הנשפע בו, ובאמת כבר מצינו יסוד זה **בזוה"ק** (תצוה קפג): לגבי אכילת מצה בפסח, שאחר שאכל ממנו במשך שבעה ימים, הרי זה כבר מועיל למשך כל השנה.

הרה"ק **מרוזין** שהסביר את דברי השבח של הרמב"ם על אריסטו ע"פ משל של חכם וטיפש שנכנסו לארמון של מלך אז החכם אינו מסתכל ביפיו של הארמון, אלא רוצה לראות את פני המלך, משא"כ הטיפש אינו מסתכל כלל בהמלך, אלא ביופי של הארמון. כך אריסטו הי' לו השגות, אבל רק בגלגלים וכדומה, ולא הי' לו שכל להיות דבוק בעצמותו ית'.

אבל למעשה חכם יווני זה, אף אחר שהשיג את חכמתו הגדולה, וביטל כל עניני עולם הזה, לא היה בכוחו לעמוד בפני תאוות היצר, עד שבעבור רוב בזיונו, שם קץ לחייו. כי לא על השכל לבדו יחי' האדם, כי אם על מוצא פי ה', המהווה את העולם בכל רגע ורגע. ולמעשה כבר האירו לנו חז"ל במאמרם אלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו, כי לנצח את היצר צריך כח רוחני.

ידוע העובדא שפעם היה **האבני נזר זצ"ל** בבית חותנו הרבי **מקאצק**, ובאותה עת

לנו עדיין נס נגלה אחר נס חנוכה, מוכח שעדיין נס דחנוכה מאיר לנו (וראה בזה שפת אמת תרל"ז).

הרחמן הוא יאיר לנו בכח ימים אלו, שנוכל להחזיק במעוז התורה והאמונה, ונזכה במהרה לאורו של עולם בביג"צ בב"א.

והנה הענין של ימי החנוכה הוא להאיר את האמונה בתוך החשיכה של עניני הטבע, וחג זה הוא מיוחד לדורות הללו, כי בכל הניסים שעשה הקב"ה לאבותינו הי' לכלל ישראל מזה חיות, וכיון שהתברר שאין די בנס הקודם, להביא חיות לנפשות ישראל, הוסיף הקב"ה לעשות נס אחר, וכיון שהקב"ה לא עשה

סעודה שלישית

פרשת וישב – הנוכה תשפ"א לפ"ק

ולכן מצינו בכל הדורות ניסים כאלו, אבל בימי היוונים והמתיוונים, שבני ישראל היו בשפל המצב, לא היו ראויים אלא לדרך הטבע בלבד.

אך כשמצאו את פך השמן, הרומז לנקודת החכמה, והדליק הכהן גדול את הנרות, נר ה' נשמת אדם, בזה הלהיב את לבבות ישראל והכניס בהם קדושה גדולה, עד שעשו בני ישראל תשובה שלימה וחזרו להיות ראויים לנס. וזהו החידוש של ימי החנוכה. כלומר, שענין הדלקתנו את המנורה, אינו עשיית זכר לנס השמן, אלא להרהורי תשובה שהכניס הכהן לכלל ישראל בהדלקת המנורה, שבזה הטיב לנשמות ישראל, ואח"כ בדרך ממילא נעשו ראויין לנס.

בישמח ישראל מביא בשם אביו הרה"ק רבי יחיאל זי"ע, שהקשה למה קבעו את ימי החנוכה על נס הנרות, הלוא היה התחדשות לא רק של הדלקת המנורה אלא של כל עבודת ביהמ"ק. וכן צ"ב מהו ההתפעלות הגדולה מנס זה, הרי זה שנר דולק יותר מן הרגיל, אינו חידוש גדול כל כך, שכן מצינו רבים כאלו, כגון אצל ר' חנינא בן דוסא שהחומץ דלק, וכן מצינו במדרש פר' בראשית (יא, ב) שהנר של שבת דלק עד מוצאי שבת ועוד.

ומבאר שזה הכלל, כשבן ישראל מתהלך בצדקו, וכמו כן כלל ישראל בזמן שעושים רצונו של מקום, הרי הם ראויים לניסים, ואין כל חידוש בזה,

וריח אין בהן מעילה (ואף דאיכא איסור), אלא י"ל דראיית נר חנוכה עושה תיקון גדול בנפש האדם, ולכן נקרא השתמשות, והתירו זאת רק כדי שיוכלו להודות ולהלל וכו'.

וזהו כמדובר לעיל, שהדלקת נרות חנוכה בכוחם לעורר נשמות ישראל, ולהשפיע הרהורי תשובה, על כן יש להסתכל בנרות להאיר ולהיטיב את האדם.

יעזור ה' יתברך שנזכה לקבל ההשפעות של נרות חנוכה ועי"ז לזכות לערכתי נר למשיחי בב"א.

ומסיים דבריו בלשונו הקדוש, ובכל שנה ושנה כשמגיע זה הזמן, מופיע קדושת הכהן בהדלקה זו, וכ"א מישראל החפץ באמת, אף אם הוא אחוז בסבך העוונות ושחה לעפר נפשו, יוכל לזכות לתשובה שלימה ולהרגיש קדושת הימים האלה, להמשיך על עצמו ועל כללות ישראל נר מצוה ותורה אור, להאיר מתוך חשיכה בכל ענינים ברוחניות ובגשמיות, עכל"ק.

ויש להסמיק לזה את דברי כ"ק אזור" זצלה"ה, שהקשה על מה שנאמר, ואין לנו רשות להשתמש בהם אלא לראותם בלבד, שלכאורה ראייה אינו בגדר השתמשות, וכדמצינו דקול ומראה

אמרים

הצלת אברכים מגיוסם לצבא הפולני, אשר כידוע השקיע רבינו בזה עבודה גדולה.

פעם באחד מימי החנוכה היה הס"ק מווארקי זי"ע בווארשא לצורך איזה השתדלות במצות פדיון שבויים דהיינו

בכך הרה"ק מווארקיי ופנה אליו וכך אמר לו, כי כל ענין הזריזות במצוה לומדים מן הפסוק ושמתם את המצות, ודרשו חז"ל אם באת מצוה לידך אל 'תחמיצנה' (ע' רש"י מגילה ו:), אך הם גם אמרו (תענית כה.) מי שאמר לשמן וידליק יאמר ל'חומץ' וידליק, דהיינו שגם החומץ אפשר עם כוונה ראויה להעלותה.

ובאמת במעשה זה גם נרמז ענין נס חנוכה, שהרי מטרת הנס הוא לזכור שגם הטבע הוא מעשה ניסים אלא שהוא נס תמידי, ומי שאמר לשמן וידלק יאמר לחומץ וידלק. והנה ידוע קושית הבית יוסף שהנס לא היה רק ז' ימים, ולמה קבעו שמונה ימי חנוכה? וביאר כ"ק אצמו"ר הרה"ק רבי מנחם זצ"ל שכל מטרת הנסים הוא, שע"ז יכירו שאין מציאות של טבע, והכל הוא מהשי"ת, ובידו לעשות בהם כרצונו, ולפי"ז עיקרו של ימי חנוכה, הוא שיוכל להתבונן שכל הטבע הוא מה' כמו הניסים וזה דוקא ביום שבו על פי

והיה אז עמו בפעולת ההשתדלות הרה"ק החידושי הרי"מ זי"ע, ומחמת רוב טרדה דמצוה התאחרה השעה עד לאחר חצות הלילה, ועדיין לא הדליקו נרות חנוכה, וכמובן לא קלה היתה המלאכה למצוא נרות חנוכה בשעה מאוחרת כזאת (ובפרט בפולין שהלילה מוקדם מאד) עד שבדקו ומצאו בית יהודי, וביקשו ממנו רשות להדליק נרות, והאיש הלך מיד להביא את מנורתו, אך הרה"ק מווארקיי רצה דוקא מנורה של כסף, ונענה האיש שגם לעצמו אין לו כזה, אך יש לו כפות כסף גדולות שקיבל כדורון דרשה לרגל חתונתו, ואולי יוטב בעיניו להשתמש בהם, והסכים הרה"ק לזה.

והנה החי' הרי"ם הדליק תיכף, אך הס"ק זי"ע התחיל כדרכו בהכנה רבה למצוה, "עהר האט זיך נאך געדרייט" ולא מיהר להדליק נר חנוכה. כשתמה הרה"ק החידושי הרי"מ לפשר התמהמהותו בשעה מאוחרת כזאת - הרי זריזין מקדימין למצוות, הרגיש

החוצפה לכבוד שמים, ומזה נסתעף שלבשו עוז בנפשם שיעמדו קומץ אנשים ויקראו מלחמה וחרב שלופה על צבא רב כחול הים גבורי החיל מזוינים בכל כלי מלחמה, שזה נגד השכל, ועי"ז נצחו.

נמצא דבנס זה התרחב גבול הקדושה על חשבון גבול החיצונים, וע"כ תקנו נמי מצות נ"ח על פתח ביתו מבחוץ להאיר הארת קדושה ברה"ר עלמא דפרודא, להורות שלא בלבד שנסתלק החושך ממקום הקדושה, אלא שנהפך החושך אף בגבול החיצונים לאור, עכתוד"ק.

ומזה נלמד דאף מי שהיצה"ר מעיז לבוא לפניו ולהשפילו עד שמרגיש שאינו כדאי, ילבש בחוצפה כמדו, וירחיב עוז בנפשו לגשת אל הקודש, ולהאמין בעצמו וידליק נר אחד, ועי"ז יעשה נס, ובהמשך יאירו בדרך נס גם שאר הנרות, ולא יפול עוד בנופלים.

טבע היה שמן, ולהכיר שגם זה נס מה'. וזהו שאמר הפייטן 'בני בינה', אלו הם שמבינים עיקר הנס, 'ימי שמונה' קבעו שיר ורננים, כי היום השמיני הוא העיקר, שזה ההכרה שגם היום הטבעי הוא רק נס.

בשם משמואל מביא דבר נפלא, דהנה דניאל ראה מלכות יון בדמות נמר שיש בו מדת העזות, שזוהי מדתם, וכאן גם ראינו איך שהרהיבו היוונים עוז בנפשם ללחום נגד קדושת ישראל, ולא למדו מוסר מהרשעים שקדמו להם, שכולם נחלו מפלה, וזהו תוצאה ממדת העזות והחוצפה, כי החצוף הוא למעלה מכל חשבון, ואינו משתמש בשכל ודעת.

ומחמת שהיונים שלטו אז בעולם, הכניסו בכל אדם מדת העזות וחוצפה, והחשמונאים הכניסו עזות זו לצד הקדושה, ולמדו מהם להשתמש במדת

קידושא רבא

פרשת וישב תשפ"ב לפ"ק

בשר נראה, כי הוא אינו באותו דרגא כמוהם, שכן עסוק הוא בנשיאת אשה, ואינו משתתף בצער של המכירה. אף על פי כן מגלה לנו המדרש, כי אנוכי ידעתי את המחשבות, דאין שום אדם יודע מחשבות הטמונות בלב איש, והחשיב הקב"ה יותר את מעשה יהודה, וממנו הוא בורא אורו של משיח. עכד"ק.

ולא נתבארו בדבריו הק' את מחשבת יהודה, ומה גודל החשיבות בזה, והנה תלמידו הרה"ק ר' שמואל שינאווער זצ"ל, בעל רמתיים צופים על תנא דבי אליהו (בספרו נרשמו תורות רק על הפרקים הראשונים, ובסוף הספר יש קונטרס שלם של סיפורי צדיקים עובדות נפלאות שנכח בהם, נראין הדברים שהספר נועד מלכתחילה להיות למוצאי שבתות, שבו נהוג ללמוד תנא דבי אליהו וכן לספר סיפורי צדיקים, על כן באו

ויהי בעת ההיא וירד יהודה מאת אחיו ויט עד איש עדולמי ושמו חירה (לח, א). במדרש רבה (פה, א) רבי שמואל בר נחמן פתח, כי אנוכי ידעתי את המחשבות. שבטים היו עסוקים במכירתו של יוסף, ויוסף היה עסוק בשקו ובתעניתו, ויעקב היה עסוק בשקו ובתעניתו, ויהודה היה עסוק ליקח לו אשה, והקב"ה היה עוסק בורא אורו של מלך המשיח.

מרן הרבי ר' בונם זי"ע בקול שמחה ביאר את המדרש, דבפשטות נראה דכל השבטים ויעקב היו עסוקים בצום וצעקה לה', השבטים בשביל מכירת יוסף, וגם יוסף על מכירתו, וגם יעקב התאבל על בנו, והיו מתפללים לה' בכל לבם ובכל נפשם.

ויהודה היה עסוק ליקח אשה. ולעיני

השפ"א בפרשה דידן (תרס"ד) בשם זקיננו החידושי הרי"ם, על פסוק הילד איננו ואני אנה אני בא, כי תשובה שלימה הוא כשאינו מוצא לו שום מקום ומציאות בעולם ע"י החטא. ובשעה שהבעל תשובה יודע שעל ידי החטא אין לו מקום, אז השי"ת נותן לו מקום חדש, וזהו ושמתי לך מקום. אבל אם הוא סומך על כך מלכתחילה, עד שחושב שאין חסרון כ"כ בחטא מכיון שיש תשובה, אז אינו קולט כלל, עכ"ד.

ומזה מגיע גודל ההתחזקות, אחר שכבר הבין האדם שהפסיד הכל, אין נותן לייאוש לקנות שביתה אצלו, אלא מתחיל מחדש, מבלי הבט על העבר, וזה הוא דבר גדול מאד, ומזה בורא הקב"ה אורו של מלך המשיח.

יה"ר שנזכה להתחזק ולעבוד את ה' מתוך שמחה ובמהרה ניגאל ברחמים אמן.

יחדיו) בספרו (פ"ה סימן נ"ז) ביאר את הדברים, שיהודה בהיותו מלך עליהם, בודאי היו דבריו נשמעים, והיה ביכולתו לפטור את יוסף ולהשיבו אל אביו, וחשב בדעתו שלגודל חטאו כבר אין מועיל עבורו שום תשובה. על כן חשב אולי יקים ויעלה אותו אחד מזרעו, על כן היה עסוק ליקח אשה. ומחשבה זו יקר בעיני הקב"ה, על כן בורא מזה את אורו של משיח.

כשהגיעו הדברים לפני הרה"ק מקאצק זי"ע, אמר שלא יתכן לפרש כן דברי הרר"ב זי"ע, שיתייאש האדם מתשובת עצמו, וישאיר התיקון לבניו, אלא וודאי הכוונה שהתחיל מחדש לעבוד את ה', והתחיל מן המצוה הראשונה שבתורה, עכ"ד.

בין כך ובין כך, הצד השווה שבהם, הוא ענין המרירות, שמחמת העבירה אין מוצא מקום לעצמו, שזה דבר ידוע במשנתו של הרבי ר' בונם זי"ע, וכדברי

סעודה שלישית

פרשת וישב תשפ"ב לפ"ק

רק עם רצון ה' בהווה.

ולכך נמשלו ישראל ללבנה, שהיא מתחדשת בכל פעם, כמו שאנו אומרים בברכת הלבנה שתתחדש עטרת תפארת לעמוסי בטן. וענין החדוש הוא ע"י שנתמעט אורה בכדי שתתחדש אח"כ ביתר שאת, וזהו ג"כ בעבודת האדם, כי לאחר שעבר היום, והאדם חושב מה הוא, ומה עבודתו, ואז צריך להתחיל עבודתו מחדש, עובדות חדשות ומלחמת היצר מחדש, כאילו לא עשה עד הנה כלום.

ובבני יששכר (כסלו טבת ג, י) מביא שאמרו המקובלים, על פי הכתוב (ירמיה ד, ג) נירו לכם ניר ואל תזרעו אל קוצים, שמי שזרע בלא הקדמת חרישה, נעשה מכל עבודתו קוצים, וזה רומז שהתורה

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען. אלה תולדות יעקב יוסף בן שבע עשרה שנה היה רעה את אחיו בצאן, והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה נשי אביו, ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם.

בספה"ק בית אהרן, 'והוא נער' שבכל עת היה בבחינת נער, כי כוחו של יוסף היה בהתחדשות מתמדת, וזהו הביאור בפסוק, נער הייתי גם זקנתי, שגם בעת זקנה צריך כל פעם להתחדש, כמו שכתוב תתחדש כנשר נעורכי. וכדברי **רש"י** בתהילים (קג, ה) כנשר הזה שמחדש כנפיו ונוצה משנה לשנה, ע"כ. דהיינו כי היסוד של ההתחדשות הוא להסיר הנוצות הישנים, כלומר לשכוח לגמרי את העבר, ולהיות עסוק

אף שלא תיקן עדיין את העבר, ובלבד שיחשוב שעתה מתחיל מחדש, ובוה יתבאר, פתילות ושמנים שאמרו חכמים אין מדליקין בהן בשבת מדליקין בהן בחנוכה (שבת כא:), כלומר אף מה שאי אפשר לתקן בכל ימות השנה, מדליקין בהן בחנוכה, אפשר ע"י כח החנוכה וההתחדשות, שאין חושב על העבר ומתחיל מחדש לעבוד את ה', ולקיים מצוותיו.

יה"ר שנזכה להתחדש ולהוסיף אורה עדי נזכה לערכתי נר למשיחי ב"ב אמן.

שהאדם עוסק בה בעודו רשע, חלילה מוסיף כח לסט"א, אך בוודאי כוונתם הוא דוקא בעוסק בתורה בלא שמתחרט על העוונות, וכדמרגלא בפומיה דרבא (ברכות יז.) שלא יהא אדם קורא ושונה ובוטט וכו'. אבל אם מעתה מודה ועוזב ומתקרב אל התורה, אפילו לא טיהר עדיין גופו ונפשו מחלאתם אשר קיבלו על ידי חטאתם, אדרבא התורה תלמדהו דעת איך לשוב ולטהר נגעי נפשו וגופו.

וזה נרמז בחנוכה, כי חנוכה הוא מלשון 'חנוכת המזבח' שהוא ענין התחדשות, שישוב האדם אל ליבו לעסוק בתורה,

קידושא רבא

פרשת וישלח תשפ"ג לפ"ק – הילולת הרה"ק רבי מנחם זי"ע

תחומין בשבת הוא שלא להוציא מרשות היחיד לרשות הרבים, וענין רשות היחיד הוא רשותו של הקב"ה, יחידו של עולם, כדמצינו במדרש (בראשית יא, ה) שטורנוסרופוס הרשע שאל את רבי עקיבא אם כדברין שהקב"ה מכבד את השבת וכו' אל יוריד בה גשמים, אמר לו תיפח רוחיה דההוא גברא, אמשול לך משל לשנים שהיו דרין בחצר אחת אם אין זה נותן עירוב וזה נותן עירוב שמא מותרין לטלטל בחצר, אבל אם היה אחד דר בחצר הרי הוא מותר בכל החצר כולה, אף כאן הקב"ה לפי שאין רשות אחרת עמו וכל העולם כולו שלו מותר בכל עולם כולו.

הרי לנו שמצד הקב"ה כל העולם הוא רשות היחיד ואנו צריכים לגלות את ה'

ויבא יעקב שלם עיר שכס אשר בארץ כנען בבואו מפדן ארם ויחן את פני העיר. ובמדרש (עט, ו) ויחן את פני העיר, נכנס בערב שבת עם דמדומי חמה מבעוד יום, וקבע תחומין מבעוד יום, הרי זה אומר ששמר יעקב את השבת וכו'.

והנה אי' בספה"ק (ראה ר"צ קדושת שבת ד') דשְׁקָם מקום מוכן לג' ראשי העבירות, עבודה זרה, כמו שנאמר הסירו אלהי הנכר ואח"כ טמגם תחת האלה אשר עם שכס, וכן מעשה דינה הוא ענין גילוי עריות, ושפיכות דמים כמו שאיתא בגמ' (מכות י, א) דשם שכיחי רוצחים.

ונוכל לפרש דלכך עסק יעקב אבינו מיד בהמשכת קדושת שבת, שבזה אפשר לתקן את כל עניני החטאים, כי ענין

שהמלאך אמר ליעקב הגיע זמני לומר שירה, וביאר דכל מלאך אומר שירה בזמן אשר מצליח לגמור התפקיד שלמענה נברא, כגון מלאך מיכאל אחר שמלמד זכות על ישראל, אזי אומר שירה. והנה שרו של עשו הוא היצה"ר הוא השטן נברא להסית את האדם ולהביאו לידי נסיון, כדי שהאדם יתחזק וילחום כנגדו ויכבוש אותו, וזה תכלית בריאתו, ולכן הגם שמפתה את האדם, מכל מקום אין חפצו ברשעים המקשיבים לקולו, אלא הוא מחויב לעשות פעולתו להביא האדם לידי נסיון. ולכן כשהיצה"ר מפתה את האדם, ולא יכול לו, אזי נעשה נחת רוח להשי"ת, ואז גם היצה"ר מקבל שכר טוב כיון שהוא זה שגרם את הנחת רוח. ומעתה, מלאך זה שרו של עשו, עדיין לא אמר שירה, כי מיום שנברא, עדיין לא היה מי שכבשו לגמרי כמו יעקב אבינו, כי יעקב בקדושתו נצח אותו לגמרי. כמו שכתוב וירא כי לא יכול לו,

בכל מקום, וזה ענין השבת להישאר ברשות היחיד, ולא להיכנס לעולם של פירוד, כאילו יש דבר אחר מלבד הקב"ה, שכן אף כוחות הרע המה רק לנסיון, ועיקר המטרה שלהם שיוכלו לגלות את ה' גם שם, ומעתה כיון שגילה יעקב אבינו את הקב"ה בכל מקום, לכן זכה לנחלה בלי מיצרים, כדאי' במדרש (שם י"א, ז) ר' יוחנן בשם ר' יוסי בר חלפתא אמר, אברהם שאין כתוב בו שמירת שבת, ירש את העולם במדה, שנאמר (בראשית יב) קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה וגו', אבל יעקב שכתוב בו שמירת שבת, שנאמר (שם לג) ויחן את פני העיר, נכנס עם דמדומי חמה וקבע תחומין מבעוד יום, ירש את העולם שלא במדה, שנאמר (שם כח) והיה זרעך כעפר הארץ וגו'.

*

בעבודת ישראל מביא דבר נפלא בשם חכם אחד על דברי המדרש (עח, א)

ושם (מערכת הרבי ר' בונם אות ד'), מביא ששמע מהרבי, ששרו של עשו אמר ליעקב, למה זה תשאל לשמי וגו', ולכאורה למה המלאך יכול לשאול לשמו של יעקב, ומאידיך המלאך אינו רוצה לענות מה שמו, אך כוונת הדברים, כי כשתספור מנין 'יעקב' יחד עם תיבת 'שטן' הרי זה בגימטריא 'ישראל'. וזה שאמר לו המלאך למה זה תשאל לשמי. הלא אתה בעצמך יודע מכח שקראתי לך שם ישראל, אחרי שנקראת עד היום בשם יעקב, הרי תוכל להבין לבד את שמי.

ונראה דיש כאן רמז עמוק, ולא גימטריא בלבד, ואולי בא לומר, שכדי שיוכל להיקרא בשם ישראל, זה הוא רק אחר שהתאבק עם יצרו והתגבר עליו, אז הוא ראוי לתואר ישראל. וזה שנאמר 'כי שרית' וגו', כי בזה זכה לשם זה.

ולכן רק עתה הגיע זמנו לומר שירה, עכד"ק.

וזהו תפקידו של איש ישראל, שיהא לו יצר ויתגבר עליו, וכמובא בספה"ק עה"פ (שמות כ, יח) ויעמד העם מרחוק 'ומשה נגש אל הערפל, אשר שם האלקים', כי עיקר השגת האלוקות הוא בעת התגברות על הערפל, הבא לנסות את האדם.

ובספר **רמתים צופים**, שהוא מקור נאמן לתורתו של פשיסחא, שכן **ה'קול שמחה'** הוא בעיקר דברי תורה עמוקים שנכתבו על שולחנו של הרבי ר' בונם על ידי תלמידו **הה"ק ר' זושא פלאצקער**, אך הרמתיים צופים נכתב על ידי **הה"ק ר' שמואל שינאווער**, והא רשם הרבה עובדות מכלי ראשון שראה כמו עיניו, מהרבי רבי בונים ומעוד כמה צדיקים, והם דברים נפלאים המעוררים ליראת שמים.

*

עשו עבד לו, וישלוט עליו ויתקיים בו יעבדוך עמים וישתחוו לך לאומים וכו', בוא וראה, משום שידע יעקב שהוא צריך לו עתה, הפך לפניו לנקלות, ויותר חכמה עשה בזה מכל מה שעשה מעולם נגד עשו, ואלו הרגיש עשו בחכמה זו היה הורג את עצמו שלא יבא לזה, עיי"ש.

והנה פעם היה **אא"ז הרה"ק רבי יעקב דוד זי"ע**, בשבת קודש פרשת וישלח אצל **החידושי הרי"ם**, ושמע ממנו ביאור בזה הסתירה בין המדרש לזוה"ק, ונתלהב אא"ז מאד מעומק הדברים, ותוכן הביאור היה שיש ד' דרכים בלימוד התורה וסימנך פרד"ס, והם כנגד ד' עולמות, ולכן חילק שעל פי דרך הפשט אכן לא היה כראוי מה שהלך אצל עשיו, אך על פי פנימיות הענינים נעשה בזה תיקון גדול, ולכן המדרש מיירי לענין הפשט והזוה"ק לענין פנימיות הדברים, וע' בספר הזכות שהאריך בזה.

במדרש (עה, ב) רואים שזה טענה נגד יעקב אבינו שהכניע עצמו לעשו, וכדברי המדרש, אמר לו הקב"ה, עשו לדרכו היה מהלך, ואתה משלח אצלו ואומר לו כה אמר 'עבדך' יעקב וכו'. והמדרש מוסיף ואומר, כמעין נרפש וכמקור משחת כך צדיק ממיט עצמו לפני רשע, היינו שגנאי הוא לצדיק להכניע לפני רשע, נח לוכן מביא משל לארכי-לסטים שהיה ישן בפרשת דרכים, עבר אחד והתחיל לעוררו ואמר קום לך שיש כאן שודדים, וקם זה ושדד אותו, א"ל דמיך הוה ועוררתני, הייתי ישן ועוררת אותי, כך אמר לו הקב"ה, לדרכו היה מהלך, ואתה משלח אצלו ואומר לו כה אמר עבדך יעקב.

ומאידך **בזוה"ק** (קסו, ב) החשיב מאד את דרכו של יעקב, איך שהכניע עצמו בחכמה לפני עשו, כי יעקב השפיל את רוחו לפני עשו, כדי שאחר כך יהיה

שיחשוב לי לפגם, אך ורק שלא יגע בהון, וישארו בניו לפליטה גדולה.

*

איתא מהאבני נזר דמבואר בספרי קבלה, דענין הנגיעה בכף הירך, הוא שעשה פגם במידת 'נצח', ואף שלא נפגם יעקב בעצמו, אך כדברי המדרש, פגע בצדיקים העתידים לצאת ממנו שזה 'דורו של שמד', וביאר את הדברים, דכתיב מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו וגו', והמגיד מקאזנין זי"ע פירש, דאף מי שעולה בהר ה', עדיין צריך בקשה של 'ומי יקום' היינו שיהא קיום לצדקות האדם, ולא יקבל שינויים אף תחת נסיונות, וזה עבודה של מידת נצח, ובמידה זו פגם שרו של עשו, וזה הכוונה בזה שהיה יעקב אבינו צולע על ירכו, היינו שפגע בו כך שלא היתה לו עמידה, בבחינת 'מי יקום'. ואכן זהו הענין של הנסיונות של דורו של שמד, שימסרו נפשם ולא

והבט וראה בישמת ישראל איך שביאר את הענינים, שכן המדרש מביא בזה את הפסוק מחזיק באזני כלב עובר, מתעבר על ריב לא לו (משלי כו, יז), והנה נודע מהזוה"ק, שכל עבודתו של יעקב היה כיון שרצה להשאיר אז זכותו לבניו אחריו, שכל התפילות שלו הי' רק למען להשאיר לנו זכות וקיום בגלותני. וכן מבואר גם במדרש, אם יבא עשו אל המחנה האחת אלו אחינו שבדרום, והי' המחנה הנשאר, אלו אחינו שבגולה. והן אמת שלפי דברי המדרש נחשב ליעקב אע"ה לנדנוד פגם שהשתחוה לעשו אבל לדורות האחרונים הרי זה טובה גדולה, לחיותינו כהיום הזה וליתן לנו שארית. וזה כוונת המדרש מחזיק באזני כלב מתעבר על ריב לא לו, היינו שזה לא היה בשבילו רק בשביל בניו. וזה יוכל להיות כוונת המדרש לקמן (עח, יא) והוא עבר לפניהם אמר טב דיגע בי ולא בהון. כאב הרחמן האומר מוטב דיגע בי,

אך שרו של עשו חשב שיעקב אבינו הגיע לידי עצבות, כי נשאר לבדו ועל ידי זה נחלש מעבודתו, על כן התחיל להתאבק עמו, וירא כי לא יכול לו ויגע בכף ירכו, שהיא אצל הרגל, שהכוונה בזה היא, וניסה לקררו ולהביאו לידי עצבות שיחשוב שאכן אינו ראוי להתפלל לפני הבורא ובכך יפסיק הילוכו בעבודת ה', אך כלל גדול בעבודת הבורא, ולא ישגיח כלל על דבר פשע, המה החטאים שנכשל בהם ר"ל רק ימשיך בדרכו, ויתחזק בכל היכולת, ואל יעמוד ל עמדו אפילו שעה אחת, רק להיות תמיד בבחינת 'הולך'. ואכן כן עשה יעקב שהתחזק במלחמתו עם שרו של עשו. ואף שהרגיש חבלתו של עשו, המשיך ללכת בדרכי ה', ולכן הושיע לו ה' ויזרח לו שמש ישועתו ונתרפא מצלעתו.

*

יקבלו שינוי באמונתם מחמת הנסיון, ובוזה תקנו מידת נצח.

ובספר עבודת יששכר (וועלברוז) מקשה מאי הוא דכתיב ויותר יעקב לבדו, הלא הקב"ה הבטיחו. והנה אנכי עמך וגו'. מהיכן בא ההעזה לשרו של עשו להגור מתניו להתאבק עם יעקב אבינו, ונראה לפרש ברמז, דאחר שהקב"ה הצילו מבית לבן, התחיל יעקב לחשוב על גודל החסדים שעשה עמו הקב"ה, לפיכך סבר יעקב שכבר שאין לו עוד שום זכות אצל הקב"ה, וזהו שאמר קטונתי מכל החסדים וגו', וזהו 'יותר יעקב לבדו', כלומר שכן היה בלבו ובמחשבתו, אך זה נכון ויפה, רק כדי לקבל את כל הבא עליו באהבה, אבל בענין עבודת ה' צריך שיחשוב שיש בקרבו חלק אלקי ממעל, ויאמין שהבורא ית' מרחם על בריותיו, ואף כשאינו ראוי לכך לפי מעשיו.

שיהיו בטוחים שלא יאבדו, ויבוא להם גואל. ובזכרם תמיד ענין זה על יד המצוה שתהיה לזכרון, יעמדו באמונתם ובצדקתם לעולם עכ"ל. ומכלל דבריו למדנו רמז, שכאשר מצער היצר הרע לאחד מישראל ומפילו ברשתו, אל יפול ברוחו ויתחזק כי לבסוף יזרח השמש ויתרפא מצלעתו.

מסופר שפעם היה עני שעבד בטיט לפרנסתו ופעם אחת חפר ומצא יהלום יקר ערך, הלך למומחה עירו לבדוק את היהלום, ההוא אמר שזה יקר עד מאד עד שאין מי בעיר שיקנה דבר כזה יקר, ועל כן הציע לו שיסע ללאנדאן הבירה, שם יש אנשים עשירים שיקנו ממנו היהלום בכסף מלא, מחמת היותו עני לא היה לו ממון לנסיעה זו, ומכר את כל אשר לו עד שהגיע לעיר הנמל שבו הספינות יוצאות, אך שם אזלה כספו, ואין בידו כסף לנסיעה, והנה לפניו ספינה גדולה יוצאת ללאנדאן, נפל בדעתו רעיון והלך אל רב החובל

על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה. וברעת זקנים מבעלי התוספות מבארים הקשר בין אי אכילת הגיד למאבק עם שרו של עשו, שהיא 'לזכרון הנס' שניצל יעקב מן המלאך, שלא נגע בו אלא בכף יריכו ולא הרגו. ועוד פירש, כיון שעשו בני ישראל שלא כהוגן, שהניחו ליעקב ללכת יחידי בלא לוויה, ועל כן נתקל בשרו של עשו, ולכן נחשב שהוזק על ידם, ועל כן אסר להם הקב"ה גיד הנשה כדי שיהיו זהירין במצות לוויה עיי"ש. ובזוה"ק כתב שגיד הנשה מלשון שכחה, שהאוכלו שוכח את ה', ועיין באור החיים הק' שביאר בדומה, כיון ששלט בו הקליפה, היא נטמאה ואסרה הבורא.

אך בספר החינוך (מצוה ג') הביא דבר נפלא, שעל ידי מצות גיד הנשה נזכור, שכמו שאמרו חז"ל שאחר שנגע שרו של עשו בכף יריכו, זרח לו השמש ונתרפא מצלעתו. כן היא רמז לישראל, שאף על פי שיסבלו צרות מיד בני עשו,

נציגו למכור את הסחורה במקום זה, ועל כך יקבל מחצית הרווח בשכרו, מיד חתם על העסקא, והצליח במסחרו והגיע הידיעה שרב החובל מת, ובין רגע נעשה בחזרה עשיר, יותר משוויות היהלום שהיה בידו. הרי לנו רמז מוסר שאל יפול האדם בדעתו, כי אז יאבד הכל, אלא ימשיך ללכת הלאה, ולבסוף יזרח לו השמש, ויראה שהטיב בזה שהמשיך להתחזק.

*

בעל ההילולא הרה"ק רבי מנחם זי"ע, היה דרכו במתינות גדולה אך ב' פעמים היה 'צוקאכט', וב' הפעמים היו בערב יום כיפור "איינמאל אין די מיטעלע יארן און איינמאל בסוף ימיו" פעם הראשונה היתה כשנכנס לביהמ"ד והיה עני שוכב על התנור און עהר האט געהאט א אויסטערלישע צורה, היינו שנראה משונה, ואף אחד לא קירב אותו, ועל כן הושיבו הרבי לידו, ואמר

והראה לו את היהלום הענק, תיכף ומיד העלהו על הספינה, והבין שעשיר גדול לפניו ואין צריך לבקש דמי הנסיעה, כי איתו יוכל לעשות עסקים גדולים מאד, רב החובל דאג לכל צרכיו בשפע, והנה יום אחד באמצע סעודתו הוציא את היהלום והניחו על השולחן והתבונן בו בהנאה מרובה, תוך כדי כך נמנם ונכנס המשרת שלא ידע על דבר היהלום, והוריד את המפה מהשולחן על כל תכולתה כולל היהלום הגדול, וזרקו לים. לפתע התעורר וראה שאין את היהלום ברגע הראשון נחרד, ורצה לספר לרב החובל את דבר האסון אשר קרהו, אבל מיד חזר בו ועשה חשבון מה יצא לו מזה, הרי רב החובל יוכל לזרוק אותו יחד עם היהלום, ועל כן החליט שישאר שימשיך בכל מעשיו כרגיל, וכן עשה. קרבו הימים והנה לאנדאן נראה באופק, ניגש אליו רב החובל והציע לו עיסקא, שכיון שאסור לו למכור סחורתו כאן, הרי שהוא יהיה

בנו א"ז הרה"ק רבי יוסף היה רב באוסטראווע, והיה נוסע בכל שנה ליום הקדוש לשהות בצל אביו באמשינאו, והרבי היה תמיד מקבל את בני המשפחה בחביבות גדולה, אך הפעם בכניסתם לבית הרבי היה שונה מהרגיל, איידער עם אויסצופרעגען וואס מאכן די קינדער, וואס מאכן די אייניקלעך 'אזוי ווי די אלטע געלאסענע ווארקע דרך'... הרבי היה נראה טרוד ביותר וכלל לא פנה אליהם, אלא לקח ספר תהילים עם לקוטי זוהר, מקופל באחד הדפים, אשר שם מדובר בענין קדושת הדיקנא, וביקש ממנו שיבוא עמו להאסיפה. מיד עלו למרכבה ויצאו להאסיפה הגדולה.

בשעת האסיפה הי' בעל ההילולא הרבי ר' מנחם זי"ע 'אינגאנצען צוקאכט', וישב על כסאו ליד הרב 'ההוא', והעיד הרה"ק רבי מרדכי יוסף מראדזין, 'איך האב געזעהן ווי ער האט געקאכט, און דער בענקעל האט זיך געווארפען, האב

לה'עולם' געטס א קוק ווי ער זעט אויס און געטס א קוק ווי עטס זעטס אויס' כ"ק אזמו"ר זצלה"ה הוסיף ואמר על מעשה זו 'ווייזט אויס ער האט גוט אויסגיזעהן'. וזה היה רק ההתחלה וכך היה עוד כמה ענינים בטיש זה, וכך המשיך הרתיחה עד 'כל נדרי', 'און דערנאך איז ער צוריק אריין אין זיין וועלט'.

מעשה השניה אירע בסוף ימיו בווארשא. בימים ההם יצאה גזירה מטעם המלכות שעל כל אחד לגזוז זקנו ומטעם הממשלה התקבלה ידיעה, מיוחדת ליהודים שבאם יחתמו כל הרבנים שדבר זה הוא נגד דת יהודית תתבטל הגזירה. אך בין רבני ווארשא הי' שם רב אשכנזי שלא רצה לחתום, מאחר והוא בעצמו לא הלך עם זקן. קראו הרבנים אסיפה, והחליטו שבאסיפה הבאה יקראו גם לאותו רב אשכנזי, והאסיפה השניה נקבעה לערב יוה"כ"פ.

תקופת הסתלקותו היה בעת מלחמת העולם הראשונה, ונתרבו צרות ישראל רבו כמו רבו, ומחמת רוב הצער שנגע לליבו הרחום נחלה עד מאד, פעם הגיע אשה אחת שהיתה לה בן יחיד ונאבדה תוך כדי המלחמה, הרבי לא יכול לעמוד בצערה ואמר, איני יודע איך לעזור, אך זאת אוכל לומר נאמנה, שהצער נוגע בי כמו 'א אייגען קינד' ונפל מתעלה.

על מיטת חליו אמר, שאם רק היה שומע שנהיה טוב לבני ישראל 'סזאל נאר ווערן לעכטיג, בין איך שוין געזונט'. וכן היה מעשה, שאיזה ימים קודם הסתלקותו קראו לפרופסור גדול מהצבא שיבוא לטפל בו, אך למעשה הלה לא הגיע עד ליל שבת. כשטיפל בו שאלו הרופא: "הער ראבינער, פון וואנט איז אייער הארץ אזוי צוצויגען געווארען? ענהו 'פון יודישע צרות'...

אין געוואוסט אז ס'וועט באלד עפעס פלאצען. המנהג היה שמי שרצה לדבר באסיפה, היה צריך ליטול 'דאס ווארט' (רשות הדיבור). פתאום קם הרבי, ואמר בתמיהה, 'עטס מיינסט אז איך וועל ווארטען אויף מיין ווארט', ופנה אל הרב ההוא, בקול איום, בנוסח ידוע: "מייך הייליגע בארד ווילסטו אויסרייסן?! ... כ'וועל דיר אויספליקען!..."

הלה נבהל לגמרי, והתעוררות דקדושה אחזה בו, ומיד נטל את העט, וחתם במקום שאמרו לחתום, וכך באה האסיפה אל סיומה. אך הרבי, עוד היה לו דבר מה, הרי צריך לפייס את הרב ההוא, הרבי פנה אליו ברכות, והושיט לו ציגאר חשוב לאות פיוס...

החסידים פנו אח"כ לרבי בתביעה. הרי ממנו עשה הרבי 'בעל תשובה', ומה יהא עמנו?...

החמור, לבסוף כשהגישו לפניו את
המאכלים 'האט ער עס נאר
אנגעטאפט'. ובליל שבת קודש יצאתה
נשמתו בטהרה, זכותו יגן עלינו.

בליל ש"ק שנפטר קידש על היין וביקש
שיכינו לו כל מאכלי שבת, וכאשר
הביאו לפניו דגים, טעם מעט, ואח"כ
צוה שיביאו גם שאר המאכלים, אך
הגבאים סירבו בתחילה עקב מצבו

סעודה שלישית

פרשת וישלח תשפ"ג לפ"ק – הילולת הרה"ק רבי מנחם זי"ע

1 אחר אמירת לחיים

מילה, להציל ידידות שארנו משחת' וכו'. כלומר שיצילם מַשַּׁחַת בעוד שהם ידידים, לייזו זיי אויס, ווען זיי זענען נאָך ידידים'. זכותם יגן עלינו.

שמעתי מהרה"ג ר' יוסף פיעקארסקי שליט"א, שה'בית ישראל' זי"ע שמע מהבעל הילולא אא"ז הרה"ק רבי מנחם זי"ע, בשם המגיד מקאזניץ זי"ע על מה שאומרים בנוסח הברכה אחר הברית

¹ התורה משלי"ס עדיין לא נערך ולא הובא כאן, אך לא מנענו מהציג את שעלה בדינו, ועמכם הסליחה.

אחר הבדלה

מוצש"ק וישלח תשפ"ג לפ"ק

השבוע היארציית של הרה"ק ר' ברוך ממעזבוז זי"ע, היה נכד הבעל שם טוב זי"ע, שכן היה לו בת בשם אָדל, ולה שני בנים, הרה"ק בעל דגל מחנה אפרים והרה"ק רבי ברוך זי"ע.

הרה"ק רבי ברוך ממעזבוז זי"ע פתח פעם את ספר הזוה"ק בעמוד השער ופירש את המילים ספר הזוהר מהתנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי, וכך אמר, ספר הזוהר, די ספר וואס מאכט לעכטיג, מהתנא וואס לערנט אונז האלוקי, אלוקות, כלומר שהוא התקשר מאד לספר הזוהר כיון שמכניס אור אלוקי אצל בני ישראל.

הרה"ק מבארדיטשוב זי"ע שלח פעם ב' חסידים למעזבוז וצוה אליהם להתחקות אחר אורחותיו ולהתבונן בהנהגותיו כיון שהיה לו הנהגה של תקיפות, בשונה מצדיקים אחרים, ואמר להם שיבדקו ג' עניינים. אם לומד גמ' עם תוס', והאם הוא שונא בצע, ואם הוא בעל רוח הקודש. המה באו אליו לשבת קודש, אך לא ראו שום דבר מכל הסימנים הללו. ממחרת השבת רצו לילך לדרכם, וכשנכנסו להיפרד ביקש מהם להתעכב אצלו על פת שחרית, לאכול עמו. וכשבאו לאכול התנצל שרוצה קודם ללמוד דף גמ' עם תוס', ובכך נוכחו בסימן הראשון שאמר להם הבארדיטשובער. כשבא ליטול ידיו, הרגיש שצרורים באלונטית מעות, ועל כן השליכה ממנו ואמר שיש כאן ריח ממון, וכאן נוכחו בסימן השני. בשעת הסעודה בא לאחד מהם

מחשבות זרות, ומאד כאב לו שאצל הצדיק יהא לו מחשבות כאלו, ומיד אמר לו רבי ברוך'ל, הנה הרבש"ע כביכול אין לו 'גאָל', על כן יכול לסבול הכל, על כן יכול לסבול ולמחול על העוונות, אבל אני יש לי 'גאָל', ואיני מסוגל לסבול בשולחני כזאת... ועתה אחר הסעודה כבר חזרו עם כל הסימנים...

פעם נסע על הדרך ודיבר עם החסידים ועשה 'ווערטליך', והבעל עגלה שהי' יהודי פשוט, כאשר שמע שהרבי אומר ווערטליך, הצטרף לשיחה ועל כל מה שאמר הרבי הוסיף מדיליה ואמר לרבי עוד דברי צחות, החסידים רימזו לו שישתוק, כי אין כוונת הרבי בדברים כפשוטן, אך הוא לא הבין הרבה והמשיך בשלו, ועל כן רמזו לו שאחר כך יבואו עמו חשבון. לאחר הנסיעה, ביקש הרבי לקרוא לו ושוחח עמו זמן רב, וכשתמהו ושאלוהו מה ראה לקרבו, אמר שבכל הדרך לא הגיע כלל לעצבות, וזהו דבר גדול.

ידוע שהיה מדבר בתוקף ובחריפות, והיה מקלל את הבאים אליו והיה לו בזה עניינים גבוהים, אכן כבר בזוהר חדש בפרשת כי תבוא שיש קללות שהם ברכות בשרשן.

ב'משמרת איתמר' להרה"ק מקאנסקיוואלע, בפרשתנו מביא שהרבי מלובלין אמר להרה"ק ר' ברוך, שלא ילך בדרך זו, וכך פירש לו 'ואחות לוטן תמנע', לוטן מלשון לייט, שהוא קללה, אחות מרמז לחכמה כדכתיב 'אמור לחכמה אחותי את', שאף על פי שהקללות הם על פי החכמה וכוונתן לגבוה, תמנע, כדאי שימנע מדרך זו.

אכן כשנסתלק מצאו את הזוהר שלו שהיה פתוח בפרשה של השבוע, ואיתא שם (קפד, א), אית רוגזא ואית רוגזא, אית רוגזא דאיהו מברכא מעילא ומתתא ואקרי ברוך. דהיינו ששמו הי' ברוך.

כ"ק אזמו"ר זצללה"ה סיפר שהרה"ק רבי ברוך אמר שאם בעולם הבא יפסקו לו גיהנם, ילך לשם ויתחיל לומר 'תורה', וממילא יבואו כל הצדיקים לשמוע, וממילא יהיה שם הגן עדן.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל. א גוטע וואך א פרייליכע וואך.

ביהמ"ד דהסידר אמשינאון

בנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א

4408 15th Ave Brooklyn NY 11219

ערש"ק לם' בית יוסף להבה"

בעזהש"ת

ויוסף הוא המשביר

הננו להודיע כי לרגל יומא דהילולא של מרן אדמו"ר
הרה"ק רבי יוסף מאמשינאון זי"ע
 החל ביום ד' לסדר בא, ג' שבט

ייוצא כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בראש מקהלות אנ"ש למסע הקודש בפולין,
 להשתטחות ותפילה על קברי רבותינו רועי ההסידות זצוק"ל זי"ע

ויערוך את השולח"ט לרגל יומא דהילולא בעיר ווארשא

ועל ש"ק פרשת בא יגיע כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א לארה"ק

לשבת התאחדות והתוועדות מרכזית בעיה"ק טבריא

סמוך ונראה לציון קדשם של רבוה"ק זי"ע

פרטים ותרשומה אצל הר"ר נפתלי ערליך הי"ו 347-528-9102

בארה"ק: הר"ר יהודה ווידער הי"ו 052-762-8803

רחמנא אדכר לן זכותיה דיוסף צדיקא

סדר הנסיעה

יום ג': אמשינאון, ווארקע, פריסחא, נער,

עריכת השולחן לרגל יומא דהילולא ביום ג' בערב אור לג' שבט בווארשא

לינה בווארשא

יום ד': תפילת שהרית, עליה והשתטחות על ציון מרן הרה"ק רבי יוסף זי"ע בבית החיים גענשא בווארשא

לובלין, איזביצע, ליוענסק, קראקא

לינה בקראקא - בלילה תהיה קבוצה שתיסע לראדאמסק ועוד כפי שיוספיק הזמן)

יום ה': נסיעה לארה"ק (למענונינים: נסיעה חוזר לארה"ב)

ליל שישי: בר מצוה לנכד כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע, בן הדב"נ הנה"ח רבי אברהם שמעון מארילום שליט"א

ש"ק פרשת בא בטבריא

יום א': עליה לציון רבוה"ק בבית החיים בטבריא, נסיעה לצפת ומירון

צאתכם ובואכם לשלום: מגיעים לארה"ב ביום א' בלילה

ביהמ"ד דהסודי אמישינאון בנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א

4408 15th Ave Brooklyn NY 11219

בעזהש"ת

סדר הזמנים לימי החנוכה

מנחה בשעה 5:15

מעריב בשעה 5:45

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א ידליק הנרות בבית מדרשינו

ביום שני נר ב' דהנוכה

אחר תפילת מעריב

ביום ראשון ליל זאת הנוכה

בשעה 8:30

ולאחר מכן יתקיים עריכת השולחן לרגל זאת הנוכה

במוצש"ק סעודת מלווה מלכה לבחורי אנ"ש בראשות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרטים יבואו

ביום שלישי נר ג' דהנוכה

ידליק כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א את הנרות בעיר לעייקוואד

ולאחר מכן יתקיים לחיים מיש

ולמחרתו ביום רביעי יתפלל כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א תפילת שחרית

בלעייקוואד

ביהמ"ד החסידי אמשניאון
בנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א

4408 15th Ave Brooklyn NY 11219

בעזרה ש"ת

הודעה

הננו להודיע כי השיעור הבא בתניא בפרק ד'

יתקיים בס"ד ביום ג' לסדר ויגש

בשבוע הבא - חנוכה - לא יתקיים שיעור

ישמח לב מבקשי ה'

שמחים אנו לבשר שמעתה אפשר לשמוע את השיעורים הנפלאים

של כ"ק אדמו"ר שליט"א בספר התניא

בקו 'חפידות פלאם' במספר מיוחד לארה"ב

518-329-9222

דריק 3 און דערנאך 2

א פרק תניא - קלאר טיעף און געשמאק

טעמו וראו כי טוב ה'